

De wonderlijke reis van Erik

Van micro tot macro en terug

Colofon

ISBN: 978 90 8954 862 7

1e druk 2016

© 2016, Evert Conradie

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

DE WONDERLIJKE REIS VAN ERIK

Van micro tot macro en terug

EVERT CONRADIE

Alles stroomt en niets blijft hetzelfde,
alles wijkt en niets is bestendig.
Wat koel is wordt warm,
wat warm is wordt koel;
wat nat is droogt op,
wat droog is wordt vochtig.
In het veranderen vindt men rust.

(Heraclitus, 500 v.Chr.)

Inhoud

1.	Voorwoord	9
2.	Inleiding	13
3.	De belevissen van Erik Erik	30
	Erik	30
4.	De voorbereiding	33
5.	De eerste ruimtevlucht	43
6.	De grote reis	54
7.	De ontmoeting	65
8.	De droom van Erik	97
9.	Vervolg van de reis	103
10.	Onderricht door Kunolo	134
	Het latje	139
	Het atoom	150
	Het hologram	165
11.	Voorbeelden van wetenschappers	179
12.	De ziel en nog een paar zaken	195
	De tijd	199
	Bewustzijn	208
	Individueel	212
	Politiek	218
	Theosofie	222
	Religie	229
	Spiritualiteit	246
	Het Akashaveld	249
13.	Vervolg van zijn reis	263
	De grote ontdekking	269
	Een les in geschiedenis	283

14.	De terugreis	318
15.	Bijlage 1	334
	Het Judasevangelie	334
16.	Bijlage 2	346
	Phyllis V. Schlemmer	346
17.	Bijlage 3	352
	De ziel door Gijsbert van der Zeeuw	352
18.	Literatuurlijst	359

1. Voorwoord

Om het grotere geheel beter te kunnen begrijpen, is het vaak het beste om met iets kleins te beginnen.

En dat kleinste deel is nu precies datgene waar de wetenschap zich mee bezighoudt met het doel om het grote geheel te kunnen begrijpen. Neem als voorbeeld een combinatie van heel veel verschillende atomen die met elkaar vorm geven aan een boom, een steen of water.

Maar ook dichterbij is het belangrijk om te beseffen dat grote dingen zijn opgebouwd uit kleine eenheden, zoals het bouwen van een huis door veel kleinere eenheden op elkaar te stapelen.

Het gaat dan niet alleen om materiële zaken, maar de verhouding tussen de mensen onderling gaat ook van klein naar groot. Met elkaar kan er meer worden bereikt dan een enkeling in zijn eentje kan bereiken. Het is een keuze die men maakt. Ook de ontwikkeling van ons bewustzijn begint klein en als dat je wens is, kun je doorgroeien naar grotere hoogten. Ook dat is een keuze. In het ultieme geval kan de mensheid, tot op zekere hoogte, de harmonie in het universum creëren, als de mensheid dat wil.

In dit boek gaat het over de mens, de materie en het universum. Van mens naar universum is een hele stap, maar ook hier is het belangrijk om bij het kleine te beginnen.

Die vrijheid van de keuze wordt ook gemeld in de vele uitspraken van oude meesters en het is zo mooi om te zien dat veel daarvan nog steeds actueel zijn. In de oude tijd waren een aantal uitspraken moeilijk te begrijpen, maar door de (moderne) wetenschap wordt er steeds meer duidelijk. De wetenschap is een instrument om de geschiedenis beter te gaan begrijpen.

In dit boek worden de wetenschap en een aantal van die uitspraken met elkaar in verband gebracht, waardoor oud en nieuw opnieuw met elkaar worden verbonden.

Samen komen ze in een fictief verhaal bij elkaar. In dit verhaal is Erik de hoofdpersoon, die tijdens zijn reizen de relativiteit van het bestaan ervaart. Door zijn ervaring en de wijze lessen gaat hij veranderen en hoewel hij dat aan het begin van zijn reizen niet beseft, is dat juist het doel.

Wetenschappelijk onderzoek en de teksten uit oude geschriften vormen samen een verrassend beeld van onze werkelijkheid. Een beeld dat in de oudheid al bekend was en nu bijna is vergeten.

Een korte opmerking: De subtitel van dit boek is stevig en zou de indruk kunnen wekken dat ik over *de waarheid* beschik. Dat is niet zo, het is mijn waarheid, net zoals ieder mens zijn eigen waarheid beleeft. Door al mijn onderzoek heb ik slechts een klein stukje kunnen zien van een niet te bevatten groots geheel.

Door de eeuwen heen zijn ons dingen verteld die nu, dankzij nieuwe inzichten, niet meer worden ondersteund en misschien wel hun waarde beginnen te verliezen. Daarvoor in de plaats komen nieuwe inzichten en dat hebben wij, mede, te danken aan de wetenschap die onze geschiedenis opnieuw definieert.

In de tijd waarin wij nu leven, zijn er veel heftige veranderingen gaande, kijk maar naar het Midden-Oosten, naar Libië, Tunesië en Egypte en Japan. En wat zeggen de oude geschriften over onze tijd? Een korte referentie aan de Mayakalender geeft niet veel hoop, die stopte in 2012. Veel mensen dachten dat dit wel eens het einde van onze beschaving zou kunnen zijn en in zekere zin hebben zij misschien wel gelijk, maar het is zeker niet het einde van de mensheid. De afgelopen tweeduizend jaar heeft ons veel geleerd en die periode wordt nu afgesloten. Er breekt dus een nieuw tijdperk aan met nieuwe mogelijkheden. Mogelijkheden om te kiezen voor een betere wereld en die komen steeds meer binnen ons bereik. Tegelijkertijd ontstaat er een weerstand tegen die verandering. De vraag is alleen waar de mensheid voor kiest. Durft zij het aan om het 'nieuwe' te grijpen, of probeert zij alles

bij het oude te houden, wat onherroepelijk tot een nog grotere chaos zal leiden? De onzekerheid over die nieuwe geschiedenis is de reden dat die Mayakalender niet verder kan gaan. De keuze ligt nu bij ons, wij moeten de toekomst richting gaan geven! Met dit boek hoop ik de lezer te inspireren om naar zichzelf te kijken en op zoek te gaan naar de weg voor een betere toekomst. Een toekomst vol verwachting, vernieuwing en rust op onze planeet.

Tot slot: Laat u niet verleiden tot het klakkeloos overnemen van de ideeën van anderen, dus ook niet die van mij. Vorm uw eigen overtuiging, maar heb wel de moed om uw overtuiging nader te onderzoeken. Het is uw eigen geloof dat de zingeving van uw leven bepaalt. En geloof ontstaat uit een diepgevoelde behoefte, een behoefte naar een beter leven, naar vrede en naar liefde.

In dit boek probeer ik slechts weer te geven wat de onwaarschijnlijke mogelijkheden zijn die het universum ons biedt. Die mogelijkheden zelf zijn niet het belangrijkste, maar wel met welk doel die mogelijkheden gebruikt worden, daar gaat het om.

Het kan zijn dat de technische uitleg soms wat ingewikkeld wordt, maar toch moet ik het begrip ‘kwantummechanica’ even uitleggen, omdat de kennis die achter deze term schuil gaat een grote invloed heeft op ons bestaan.

Kwantummechanica is een beschrijving van de materie op het allerkleinste niveau. In 1941 is deze term ingevoerd door Max Planck. Hij kwam met het idee dat elektromagnetische golven, zoals radiogolven, warmtestraling en ook het licht, konden worden verklaard door aan te nemen dat deze golven in discrete energiepakketjes zich verplaatsten. Hij noemde deze pakketjes ‘quanta’. Dit woord is afgeleid van ‘quantification’, wat staat voor bepalen of meten. De gedachte hierachter, die nu door de wetenschap breed wordt gedragen, heeft te maken met het feit dat elektronen slechts in gedefinieerde (quantized) banen om een

atoom kunnen bewegen. Tussen gedefinieerde banen in kan een elektron niet bestaan. Het elektron kan wel naar een hogere baan springen of naar een lagere baan vervallen, maar daartussenin kan het niet bestaan en dat heeft weer te maken met de eigen trilling (resonantie) van het elektron.

Het bovenstaande wekt misschien de indruk dat het een inleiding is voor een natuurkundig boek, maar het is zeker niet mijn intentie om zo'n boek te schrijven, daarvoor is die materie te ingewikkeld. Wat wel wordt beschreven zijn de resultaten en daar hebben wij direct mee te maken. Die resultaten zijn gebaseerd op de onderzoeken van goed aangeschreven wetenschappers.

Soms ontkom je er niet aan om bepaalde onderzoeken te beschrijven, maar als die uitleg te complex wordt, sla die dan rustig over, het gaat om de resultaten van die onderzoeken. Het belangrijkste is om te onderzoeken wie we zijn, wat we zijn en waarom we zijn.

Mijn beide zussen Akky en Louise wil ik bedanken voor het vele correctiewerk.

E.C.

2. Inleiding

Als wij op dit moment onze fysieke wereld bekijken, dan zien we dat in 'ons' universum slechts één planeet bestaat waarop leven is ontstaan. Dit leven is zichtbaar en voor ons zeer reëel. Stilstaand bij het begrip 'leven' komt meteen de vraag op: tot hoe ver kunnen we gaan met het begrip leven, wat is leven nu precies? Dan blijken er vele definities te bestaan, zoals alle vormen die op koolstof zijn gebaseerd, of alle vormen die door zonlicht kunnen voortbestaan, of alle vormen die energie nodig hebben of ... en ga zo maar door. Omdat er meer dan honderd definities bekend zijn zou het, op dit moment, beter zijn om het begrip 'leven' niet te definiëren, omdat er geen enkele definitie is die een waterdichte omschrijving geeft.

Maar je kunt wel op onderzoek uitgaan en beginnen bij datgene wat dichtbij is: ons lichaam. Een van de vragen die dan naar boven komt is: leven de onderdelen van ons lichaam ook, zoals het hart, de longen, de lever en de nieren? In het lichaam zou je zeggen van wel, omdat het lichaam zelf aan alle voorwaarden voldoet om de organen in 'leven' te houden. Zou het dan ook buiten het lichaam kunnen?

Het antwoord daarop blijkt positief: long, lever en nier kunnen ook buiten het lichaam in leven worden gehouden. Onderzoekers van het UMC in Groningen kunnen een lever tot zes uur lang in leven houden. Er zijn al resultaten bekend die tot tweeënzeventig uur reiken. Het Universitair Ziekenhuis in Leuven kan menselijke longen al elf uur in leven houden. Dit is slechts een begin, omdat (nog) niet alle voorwaarden voor 'leven' bekend zijn. Wat wij wel weten is dat een cel de kleinste levende eenheid is van een organisme. In de celkern bevindt zich ons DNA, dat uit twee soorten basenparen bestaat. Dit DNA is weer opgebouwd uit verschillende soorten atomen. Wij weten ook dat een atoom bestaat uit een kern met daaromheen een of meerdere elektronen.

Elektronen draaien om de kern, net als de aarde draait om de zon. Nu kun je de vraag herhalen: leven ook de kleinste onderdelen van ons lichaam, de atomen?

Om de eigenschappen van atomen te begrijpen, wordt in de wetenschap een nieuwe techniek toegepast, namelijk de kwantumtechniek, waar men veel met energieën werkt. Uit onderzoek blijkt dat atomen specifieke eigenschappen hebben die een heel nieuw licht laat schijnen op het leven. Het elektron is bijvoorbeeld een energiepakketje en daaruit kun je afleiden dat wij mensen bestaan uit een ontelbare hoeveelheid van die kleine energiepakketjes. Alle planeten en alle soorten van leven op die planeten zijn dan samen te vatten onder de noemer materie. Ook hier zijn er nog genoeg vragen en daarnaast is niet alle materie ook zichtbaar, daarom valt er nog heel veel werk te doen, werk dat te maken heeft met de vraag wat nu precies leven is. Dat is wat de wetenschappers van nu doen: de materie onderzoeken en hopen dat ze daarmee het ontstaan van leven kunnen ontdekken.

Het is al heel lang bekend dat materie is opgebouwd uit atomen. Niet alleen de 'dode' materie is opgebouwd uit atomen, maar ook alles wat op onze planeet 'leeft' bestaat uit atomen, dus de mensen, de dieren en de planten. Alles wat we eten en drinken heeft een aardse basis. De mens bestaat daardoor uit aardse materie en is dus met de aarde verbonden, veel meer dan we normaal gesproken beseffen.

Via die prachtige chemische fabriek, het lichaam, worden alle aardse stoffen omgezet in bruikbare stoffen, die het lichaam kan laten groeien, leven, denken en werkzaamheden doen uitvoeren. Wij mensen zijn aards, wij zijn de aarde, want ook bij het aller-eerste begin, de zwangerschap, ontstaat een lichaam dat is opgebouwd uit aardse stoffen. Het mooie van dit geheel is dat er niets verloren gaat, want als het fysieke lichaam stopt met leven, dan gaat dat lichaam gewoon weer terug naar de aarde!

Het hele aardse leven bestaat uit chemische processen, of het nu om ons lichaam gaat of om de producten die wij maken. Het product ijzer bijvoorbeeld. Door hitte wordt een chemisch proces in werking gezet dat ijzererts omzet in ijzer. Ook dit ijzer keert na enige tijd weer terug, begint te roesten en lost op. Zo is de cirkel weer rond.

Je kunt natuurlijk ook het standpunt van Descartes (1596-1650) overnemen waarin hij stelt 'Cogito ergo sum' of beter herkenbaar als 'Ik denk, dus ik besta/ben' en verder niet meer stilstaan bij de vragen over het leven. Maar juist het innemen van dit standpunt geeft al aan dat hij er wel bij stilstond. Vergeet dan niet te bedenken dat deze stelling is ontstaan door te twijfelen aan de ons bekende zekerheden en dus concludeerde hij dat door te twijfelen je weet dat je bestaat. Het is juist de twijfel die een onderzoeker drijft naar kennis over het leven.

Het unieke van al het leven is bewustzijn, maar wat is dat? Vele wijze mensen hebben geprobeerd om daar een definitie van te geven, maar ook over dit onderwerp is een eenduidige en heldere omschrijving moeilijk te vinden. Om ook hier iets van te begrijpen, is het nuttig om naar het allerkleinste te gaan. Zo komen we weer terecht bij het atoom en de elektromagnetische wisselwerking tussen de atomen en de omgeving.

De natuurkundige Maxwell (1831-1879) was de eerste die deze wisselwerking heeft vastgesteld, die later door H.A. Lorentz verder is ontwikkeld. Kort samengevat kun je zeggen dat de wisselwerking tussen materie en het magnetisch veld geschiedt door de elektronen die om de kern van een atoom draaien. Elektronen zijn pakketjes energie die door de voortdurende richtingsverandering om de kern van het atoom een heel klein beetje energie uitzenden. Omgekeerd zijn deze elektronen gevoelig voor een externe energie, zoals warmte, en elektromagnetische energie, zoals

radiogolven. Maar als de atomen dicht bij elkaar komen, kunnen zij ook elkaar beïnvloeden. (Overigens is dit ook al door Albert Einstein aangegeven, die stelde dat massa een vorm van energie is en dat massa en energie uitwisselbaar zijn.) Op deze wijze wordt alles in onze omgeving onderling beïnvloed. Ons hele lichaam is één grote zender, maar ook één grote ontvanger. Nog een stapje verder en dan kun je gaan nadenken over het denkproces. Elke gedachte (een beweging van elektronen in onze hersenen¹) creëert een veld en wordt uitgezonden. Elke gedachte kan ook worden beïnvloed door externe signalen. Gelukkig zijn die signalen erg klein, anders zouden wij voortdurend andermans gedachten kunnen ontvangen en verstoren.

Alle materie vormt op deze manier een veld, een veld waar wij op kunnen reageren, denk maar aan massale bijeenkomsten met veel gelijkgestemde gedachten. Dat veld heeft ook een soort geheugenfunctie en dat is nu precies waar het om gaat. Wij mensen met onze denkcapaciteiten kunnen anticiperen op dat veld, kunnen het beïnvloeden en kunnen erdoor worden beïnvloed. Bewustzijn zou nu het ervaringsproces zijn om keuzes te maken uit alle signalen die ons bereiken en die keuzes vormen de mens, maar ook weer het veld. Kort samengevat zou bewustzijn kunnen staan voor zelfkennis (besef van het eigen ik), voor leren, voor je houding ten opzichte van de omgeving en voor verantwoordelijkheid. Bewustzijn is ook de basis van onze spiritualiteit.

Nog even terug naar het atoom. Een atoom heeft nog niet zoveel energie, maar veel atomen bij elkaar vormen samen een gigantische energiebron, denk maar eens aan de kleine groep atomen die een atoombom vormen. En dat alles is samengesteld uit aardse materie. De opgesloten energie in de aarde is dus nog vele malen

¹ In de hersenen gaat het om zenuwcellen (neuronen) en gliacellen (met een ondersteunende functie) die met elkaar neurale netwerken vormen. Zenuwimpulsen worden via een neurotransmitter overgedragen.

groter, die is werkelijk gigantisch groot. En dan de energie van alle planeten samen, dat is een hoeveelheid energie die niet is te benoemen, waarbij de energie die in de 'lege' ruimte heerst nog niet eens is meegenomen.

En wat zegt de wetenschap? Als we die mogen geloven dan dijt ons heelal uit en wordt het steeds groter. De vraag is dan of daardoor ook de totale energie toeneemt. Aan de andere kant heeft Albert Einstein ons de wet op behoud van energie gegeven, waaruit zou blijken dat de totale energie in het universum constant blijft.

Als de totale energie constant blijft, dan doet dit uitdijende heelal vermoeden, en niet alleen vermoeden, dat de oorspronkelijke concentratie van energie gigantisch moet zijn geweest. Wat meer is, deze energie zou dan ook een vorm van intelligentie moeten hebben.

Waarom?

Omdat wij het resultaat zijn van die energie.

De Amerikaanse psychologen David Wechsler en Howard Gardner definieerden intelligentie als: het rationele denken en het vermogen om problemen effectief op te lossen. Vooral dat laatste, de effectiviteit, is belangrijk, want die speelt een belangrijke en stabiliserende rol in de natuur. Overigens worden er meerdere vormen van intelligentie gedefinieerd, zoals verbale, visuele en rekenkundige intelligenties.

Toch moeten wij weer even terug naar die oorspronkelijke energie, mogelijk een intelligente energie, die door de wetenschap wordt omschreven als de oerknal waaruit alles is ontstaan. Op een gegeven moment gaat deze energie zich delen (of scheiden), een deling die met geweldige uitbarstingen heeft plaatsgevonden. Hoewel het een aanname is dat er een deling ontstond, is dat geen vreemde gedachte, want alles in de natuur op aarde deelt zich en kan zich daardoor vermenigvuldigen. Al het leven op aarde werkt op dezelfde wijze en ook wij zijn slechts een onderdeel van dit grote geheel. Het delen gaat steeds verder en verder. Er ontstaan structuren,

atomen vormen elementen die zich tot kristallen samenvoegen. Kristallen binden zich, er ontstaat materie. Het heelal en de planeten krijgen hun vorm. Op sommige planeten ontstaat leven en op de aarde ontstaat de mens.

Maar het gaat verder, dit proces is niet te stoppen. Vanuit het grote geheel gaat de kleine mens zich ook delen. Hierdoor ontstaan nieuwe mensen met gecombineerde eigenschappen van de ouders, dit geeft evolutie of groei. Het intellect van de mens maakt ook deel uit van die oorspronkelijke energie en heeft een bijzondere eigenschap: de mens heeft de macht van de keuze en kan nu zelf bepalen of hij op deze wijze verder wil evolueren. Gezien de intelligentie van het geheel zou de mens tot enorme hoogtepunten kunnen komen. Maar zoals alles twee kanten heeft (yin en yang), kan bij een verkeerde keuze een verkeerde weg worden gevolgd en de mens zelf zou dan de oorzaak kunnen zijn van het einde van zijn bestaan. Gezien de strijd die wereldwijd gaande is, lijkt dit een reëel en griezelig scenario. Er zijn mogelijkheden genoeg om een einde te maken aan al het leven. Als dat zou gebeuren dan zal het leven op een andere plaats, in een andere tijd en onder andere voorwaarden opnieuw gaan plaatsvinden, want het proces gaat door.

Zolang er echter mensen zijn die op een positieve wijze door willen gaan, zal er geen einde komen, ondanks dat bepaalde groepen vinden dat het leven niet de moeite waard is. Daardoor is de toekomst uitermate zonnig!

Maar wat was er nu voor die eerste energiebron?

Die vraag heeft tot heel veel giswerk geleid. Terugredenerend vanaf de huidige tijd en hoe onze wereld nu functioneert, zou je het volgende verhaal kunnen vertellen.

Heel ver hiervandaan, op een verborgen, grote planeet in de eindeloze diepte van een oeruniversum, woonde een heel wijze man, of ja, was het wel een man? Dat was hier niet duidelijk. Deze per-

soon, of dit wezen, was niet in te delen in de omschrijving zoals wij die kennen van de mensen op aarde, het was iets ondefinieerbaars en met menselijke ogen niet goed waar te nemen. Voor het gemak noemen wij dit wezen maar even een man, maar het zou ook net zo goed een vrouw kunnen zijn, of beide.

Hij (de man of het wezen) was de enige bewoner van deze planeet en zorgde ervoor dat alles in harmonie groeide en bloeide. Hij was de beheerder.

Deze planeet was werkelijk prachtig. Je kon het vergelijken met de mooiste plekjes op onze aarde en die mooie plekjes waren dan verdeeld over deze hele planeet. Er heerste een weldadige rust en de vrede was overal voelbaar. Overal bloeide de natuur en de kleurrijke pracht van al die bloeiende planten was overweldigend. Niet alleen op het land waren de waterstromen kristalhelder, maar ook de zeeën waren bijzonder. Het water was helder als glas en had een lichtblauwe kleur. In het water zag je onwaarschijnlijk gekleurde vissen zwemmen, het leek wel een heel groot aquarium, zo mooi. Het klimaat was aangenaam en net zoals op aarde waren er ook seizoenen, geen vier maar slechts twee. Er was nog iets opmerkelijks: de dieren leefden vreedzaam naast elkaar, er was geen noodzaak om te jagen om een prooi te bemachtigen voor voedsel. Het leek wel of de noodzaak om te eten hier volledig ontbrak, afgezien van het af en toe knabbelen aan een plantje. Wat je hier zag, leek wel een beetje op de reclamefoto's van tropische paradijzen, maar dan in het echt.

Ondanks al deze schoonheid ontstonden ook hier wel eens spontane verstoringen, zoals wel vaker in de natuur gebeurt en dan moest dit wezen, deze man, naar die plaatsen toe om de processen zodanig te beïnvloeden dat de verstoring werd opgeheven. Afstand was geen probleem, want hij hoefde slechts aan een bepaalde plaats te denken en dan bevond hij zich daar ook. De wijze man kon zijn taak gemakkelijk aan en meestal liep hij blij en tevreden over zijn planeet, zijn paradijs. Het contact met

de dieren was ook zo geweldig. Er was wel eens wat onenigheid tussen de dieren, maar ook dat kon altijd worden opgelost door zachtjes en vriendelijk met ze te overleggen. Los van al dit beheerwerk had hij tijd genoeg om zich verder te ontwikkelen. Tijdens rustige perioden zat hij vaak ergens op een plek waar hij van het uitzicht kon genieten. Dan begon hij na te denken over zijn bestaan. Als hij dan zo rustig zat te mijmeren, dan kwam steeds weer de gedachte naar boven wat nu toch zijn oorsprong was. Waar kwam hij toch vandaan? Maar hoe hij het, met al zijn wijsheid, ook probeerde, hij kwam daar niet achter. Het leek wel alsof er een deur was dichtgeslagen, de deur naar zijn verleden. Zo was hij voortdurend bezig met de bestudering en het onderhoud van zijn planeet, afgewisseld met perioden van diepe meditatie.

Op een willekeurig moment zat hij weer eens in een diepe meditatie toen die deur naar zijn verleden plotseling openging, op een heel klein kiertje weliswaar, maar toch! Hij werd omringd door een geweldige hoeveelheid licht, licht dat zo intens was dat hij zijn geestesogen moest sluiten tot een heel klein kiertje. Het was bijna niet te verdragen. Maar ondanks dat kon hij toch nog iets waarnemen. Bang was hij niet, want er ging totaal geen dreiging uit van het licht, integendeel, het omgaf hem met een grote vriendelijkheid, het leek wel alsof het licht zelf leefde, zo voelde hij dat. In een korte flits zag hij achter of in dat licht een beweging in een vage, maar prachtig aanvoelende en vriendelijke omgeving. Maar voordat hij ook maar iets duidelijk kon waarnemen, was alles weer verdwenen en werd de deur gesloten.

Verbaasd bleef hij zitten om deze ervaring, die een diepe indruk had achtergelaten, te verwerken. Ondanks het korte moment van die geopende deur was hij niet teleurgesteld, integendeel, gedurende die heel korte periode leek het wel alsof hij een geweldige golf van wijsheid en inzicht had gekregen. Eventjes had hij een blik achter de horizon kunnen werpen en gezien dat er meer was dan alleen zijn planeet. Tijdens dat korte moment had hij ook het